

JEREMY BATES

OSTROV
PANENEK

PŘÍBĚH Z NEJDĚSIVĚJŠÍHO MÍSTA SVĚTA

xyz

Ostrov panenek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Jeremy Bates

Ostrov panenek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OSTROV PANENEK

JEREMY BATES

OSTROV PANENEK

PŘÍBĚH Z NEJDĚSIVĚJŠÍHO MÍSTA SVĚTA

PŘEKLAD EMA C. STAŠOVÁ

Copyright © Jeremy Bates, 2016
Translation © Ema C. Stašová, 2022
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-432-3
ISBN e-knihy 978-80-7683-443-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-444-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-442-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

PROLOG

Uprostřed hnilobně páchnoucího jezírka seděl na velkém zeleném listu leknínu skokan. Vzápětí se mu hrdlo zakulatilo jako balón a skřípavě zakvával.

Osmiletá Rosa Sánchezová se k žábě opatrně přiblížila o dalších pár kroků a dbala přitom, aby neporušila povlak na hladině. Vyzula si sandály a mezi prsty na nohou jí čvachtalo bahno na dně jezírka, což bylo příjemné i odporné zároveň.

Zavalitá žába se na listu leknínu posunula, takže to najednou působilo, že svýma vypouklýma lesklýma očima hledí přímo na ni.

Rosa se zarazila s jednou nohou ve vzduchu, trochu jako čáp. Skokan zaskřehotal.

„Koukej se někam jinam, žábo,“ zamumlala Rosa španělsky. „Ne na mě.“

Skokan neuposlechl a dívka z obavy, že by mohla ztratit rovnováhu a zmáčet si oblečení ve smradlavé vodě, radši nohu zase spustila. Do paty se jí zespod zabodlo cosi ostrého – snad kamínek nebo větývka. Bolesti si však nevšimla, dál upřeně sledovala žabu.

Ta z děvčátka rovněž nespouštěla zrak, ani jednou nemrkla. Z vaku v hrdle už vypustila vzduch, takže se její tělo zmenšilo

téměř o polovinu. Ale i tak to byla celkem velká obluda. A navíc tak blízko...

Rosa udělala další krok a napadlo ji, že když bude dost rychlá, třeba se jí podaří žábu chytit. A tak předpažila a pomalu se naklonila dopředu.

Skokan se vymrštil. Rosa sevřela v rukou jeho slizké boky. Jenže nebyla dost rychlá. Zvíře žbluňklo do vody a zmizelo.

Rosa už však byla rozmáchnutá. Jeden nemotorný krok, pak druhý a už přistála obličejem ve vodě. Zavřela oči, ale ústa zavřít zapoměla, takže si pořádně lokla vody, která chutnala jako splašky. Nejdřív se do bahnitého dna jezírka zabořila rukama a poté koleny, záda se jí nicméně podařilo prohnout, takže hlava se pod vodou neocitla celá.

Zavzlykala, skoro jako by měla na krajíčku, ve skutečnosti ale nebrečela: bylo jí osm, už byla velká a velké holky nebrečí, že spadly do vody. Přesto jí teď do pláče bylo. Celá se zmáčela, v puse měla odpornou pachut' a nedařilo se jí postavit se zpátky na nohy. Ruce zajížděly stále hlouběji do bahna a kolena prokluzovala...

Šup – a měla pod hladinou celou hlavu. Voda jí zatékala do uší i nosu, ale aspoň ji tentokrát napadlo včas zavřít pusku. Když se prodrala zpátky na hladinu, s úpěním se odplazila ke břehu. Cestou se chytala vzrostlé trávy i kořenů, zkrátka čehokoli, co se jí dostalo pod ruku, dokud se úspěšně nevyškrábala na souš.

Tam se svalila na břicho a do očí se jí draly slzy. Pak se posadila. Na útlé tělíčko se jí nepříjemně lepily šaty. A páchla jako záchod. Ne-li huř. Připomnělo jí to smrad, když brácha Miguel našel ve zdi jejich domu mrtvou krysou a nařídil Rose, ať ji vynese ven.

Miguel. Ten ji zabije. Už teď se na ni zlobil, že se loudala, poté co na ostrov přijeli a hledali, kde se utábořit. A potom se rozčílil ještě víc, protože se chtěl líbat se svou přítelkyní, což před Rosou úplně nešlo. Proto sestru poslal, ať jde něco dělat. Nejdřív se

jí nechtělo. Na ostrově ji děsila záplava panenek, které visely na stromech nebo seděly na zemi a jejich namalované obličejíky i skleněné oči na ni civěly. Jenomže odmlouvat Miguelovi znamenalo koledovat si o pohlavek, a tak radši vyrazila, ani neplánovala, že se zatoulá tak daleko... a vtom uviděla to jezírko. Zprvu si jen chtěla maličko smočit nohy. Nenapadlo by ji, že tam budou žáby. Ale samozřejmě, jsou přece všude. Všimla si rovnou tří. Ale to si ještě nedávala pozor, tudíž všechny z leknínových listů seskočily a zapluly pod hladinu dřív, než se přiblížila natolik, aby některou z nich lapila. Uplynula dobrá čtvrt hodinka, než zahlédla toho tlustocha.

A po něm už byla veta taky, z ní crčela voda a Miguel ji seřve a dá jí facku...

Ticho proťal výkřik. Rosa trhla hlavou.

To byla bratrova přítelkyně, Lucinda.

Že by na ni Miguel odněkud vybafl a polekal ji, jak to často a rád dělával Rose? Nebo ožila některá z těch panenek visících na stromě a napadla ji? Přesně tohle bratr do dívenky hučel: ty panenky jsou živé, jen spí, a jak se otočíš, tak se na tebe...

Další výkřik.

Tohle nebyla Lucinda. Hlas byl hlubší, mužský. Že by Miguel?

Rosa zaváhala, protože bratra ještě nikdy křičet neslyšela, nebo přinejmenším už dlouho ne. On se totiž ničeho nebál.

Rosa vstala, na zmáčené oblečení dočista zapomněla.

Pohledem zkoumala stromy před sebou, pátrala po nějakém pohybu, po Miguelovi, který by se plížil od jednoho křoví ke druhému – o tohle tady přece jde, ne? O vtípek, nikoli na Lucindinu, ale na Rosinu adresu. Brácha přiměl přítelkyni zaječet, pak zakřičel sám. Jakmile se to Rosa vydá prozkoumat, odněkud na ni vyskočí a vyděsí ji.

A tak čekala. V lese bylo ticho. Bezvětří. Ani cvrčky slyšet nebylo.

Nic.

„Migueli?“ nadhodila. Bez odpovědi.

Zvedla sandály a zamířila zpátky stejnou cestou, odkud přišla a odkud se před chvílí nesl ten křik. Věděla, že na ni Miguel odněkud vybafne, ale to nevádí, protože úlek potrvá jen vteřinku a pak se tomu všichni zasmějí. A to bude lepší, než jak se cítí-la právě teď. Dělal se jí totiž zle, bylo jí na zvracení.

Mýtinu s jezírkem nechala za sebou a ocitla se v pevném sevření stromů. Musela podlézat větve a dávat pozor, kam šlape. Pozdní odpoledne jí najednou připadalo potemnělé. Nevybavovala si, že by tu takováhle tma byla i předtím. Bylo to tím, že slunce a oblohu zakrývaly větve? Nebo se před slunce vecpal nějaký mrak?

„Migueli?“ řekla, tentokrát však nepřiliš hlasitě.

Protože co kdyby ji uslyšelo něco jiného?

Co jako? Panenky?

Ty jí přece nemohly nic udělat. Byly to jen panenky.

I kdyby ožily, pořád byla mnohem větší než ony.

Ale dostaly Miguela a Lucindu.

Ne, nic takového se nestalo! napomínala se Rosa přísně. Miguel si z ní utahuje. Každou chvíli na ni odněkud vyskočí.

Ale kdepak.

Les dál prostupovalo ticho a tma.

Možná by se měla vrátit k jezírku a počkat tam, dokud Miguela ty jeho legrácky nepřestanou bavit a nepřijde si pro ni. Jenže co když se Miguelovi nebo Lucindě opravdu něco stalo? Co když potřebují pomoc?

Rosa se prodírala hustými listy a postupovala kupředu. Zrychlila tempo, nedbala na škrábající větve, ostré kamínky ani další nástrahy na zemi pod bosýma nohama. Potom se dala do běhu. Bušení v její hlavě a hlasité supění přehlušilo všechno, nic jiného už neslyšela. Stromy se navzájem podobaly jako vejce vejci, až

pochybovala, jestli vůbec běží správným směrem. Ale nezastavila se. Kdyby se otočila, jenom by ještě víc zabloudila. Kromě toho si byla celkem jistá, že se jejich tábořiště nachází přímo před ní. Už to určitě nebude daleko.

Přikrčila se a protáhla se kolem jednoho stromu, přitom však narazila do několika panenek na nízké větvi. Vykřikla a spadla na zadek. Když zvedla oči, uvědomila si, že už je viděla dřív: byly špinavé, oprýskané a děsivé.

To znamená, že do tábořiště už to není daleko.

„Migueli!“ zakřičela. Strach už v tu chvíli nedokázala přemocť.

„Roso!“ dolehl k ní bratrův hlas, zněl přiškrceně, vysíleně, byl plný hrůzy. „Běž! Uteč!“

Rosa se postavila. Z hrdla se jí vydral vzlyk, napjatý, bolestný.

„Migueli!“

„Uteč...“ A v tu ránu ho cosi umlčelo.

Rosa na okamžik zaváhala, ale potom se otočila a dala se na útěk.

XOCHIMILCO, MEXIKO

2001

JACK

1

Probudil jsem se zbrocený vlastní krví. Nahromadila se a srazila mezi pravou stranou mojí hlavy a polštářem, takže jsem ten zatracený polštář musel odloupnout jako nějaký ztvrdlý obvaz. Držel jsem ho před sebou a znechuceně si prohlížel hnědý cákanec na bílém prostěradle. Celou dobu jsem se snažil si vzpomenout, co se včera v noci stalo.

Byl jsem na večeři se svou snoubenkou, jejím bratrem a jeho holkou. Byla to docela jízda. Poslouchat Jesuse, jak mluví celý večer o sobě. Pitin brácha se opravdu jmenoval po Ježíši Kristovi. Vtipné, že můj jediný známý pojmenovaný po Bohu oplývá egem, za něž by se žádný bůh nemusel stydět. Jeho přítelkyně Elizaveta by si zasloužila někoho mnohem lepšího. Byla chytrá, pragmatická a přitažlivá. Netušil jsem, na co ji sbalil. Nebo vlastně jo: na peníze. Marco, Pitin a Jesusův otec, proměnil jejich rodinnou restauraci s hospůdkou v pivovar, který vydělával miliony, a když loni zemřel na mozkové aneuryzma, převzal vedení podniku jeho devětadvacetiletý syn.

Odstrčil jsem potřísněný polštář a přitom zavadil o šrám na hlavě. Okamžitě jsem pocítil prudkou bolest, která dosud tiše dřímala. Rána se táhla od vnější strany mého obočí až k linii

vlasů. Pod bříšky prstů se mi drolila zaschlá krev a sypala se na postel jako červené lupy.

Když jsem si vybavil, co se stalo, bylo mi trapně.

Seděli jsme na zadní terase, ve čtyřech. Už jsme dojedli. Jesus kouřil jeden ze svých drahých doutníků a žvanil o tom, jak byli loni v zimě s Elizavetou lyžovat v Chile. Poslouchal jsem ho jen na půl ucha, jenomže pak se vytasil s trapnou historkou o tom, jak vyrazil lyžovat mimo sjezdovky za hranicemi lyžařského střediska a nechal se na místo dopravit vrtulníkem. Nahlas jsem se uchechtl. Ne že bych mu nevěřil. Pita mi kdysi vyprávěla, že když byli s Jesusem mladší, jezdili na hory každý rok. Z toho jsem usuzoval, že byl celkem zdatný lyžař. Šlo o to vytahování. To, že neopomněl zmínit pronajatou helikoptéru, obtížnost terénu mimo sjezdovku ani jeho doprovod zahrnující i jednoho slavného mexického zpěváka.

Nejsem hnidopich, ani jsem vůči němu nebyl přehnaně kritický. Všechno, co ten chlap říkal a dělal, podával tak, aby vypadal dobře, aby ho druzí obdivovali a vnímali jako ztělesnění úspěchu. Ale zároveň na ty svoje historky navrstvil skromnost, jako by vůbec nevybočoval z davu. Jeho jednání bylo tak průhledné, že připomínal karikaturu, špatný vtip. Člověk si občas nemohl pomoci a prostě se mu musel vysmát.

Jesus chtěl vědět, čemu se tlemím. Ničemu, řekl jsem, jen pokračuj. Poštuchovali jsme se čím dál víc, urážky se vyostřovaly, Pita s Elizavetou nás prosily, ať toho necháme. A pak se ten kretník choval jako ubožák a vytasil se s nehodou, která ukončila moji závodnickou kariéru, přičemž tvrdil, že už nemám koule dupnout na plyn a překročit rychlost.

Málem jsem mu jednu ubalil. Škoda že jsem to nakonec neudělal. Místo toho jsem si šel odskočit a zalezl dovnitř. Na terasu už jsem se nevrátil. Zamířil jsem do druhého patra, na balkon s výhledem na terasu a přilehlý bazén. Vylezl jsem na zábradlí,

takže jsem balancoval na madle, a hulákal, že skočím dolů do bazénu, a hecoval toho neohroženého lyžaře, aby udělal totéž.

Asi dobře, že jsem uklouzl. Balkon od bazénu dělily nějaké tři metry, a kdybych se vrhnul dolů, možná bych do vody vůbec nedoskočil. Jenže se mi smekla noha nebo jsem možná ztratil rovnováhu, mám to celé trochu v mlze, a spadl jsem naznak a o něco si rozbil hlavu. Netuším, co to mohlo být. Pamatuju si jen tu třaskavou bolest, která mi připadala úplně ohlušující, a pak valící se krev, a jak se kolem mě všichni seběhli. Chtěli mi přivolat sanitku, ale já byl z nějakého důvodu proti. Asi jsem netoužil strávit noc v nemocnici. Potom jsem se nějak ocitl ve sprše. Mám takový dojem, že jsem tam stál hodně dlouho a sledoval, jak v odtočce víří narůžovělá voda.

Teď jsem se staženou tváří vstal z postele. Na okamžik se mi zatočila hlava, nejspíš kvůli ztrátě krve. Spal jsem v pokoji pro hosty. To mě nepřekvapilo. Pita by mě takhle zakrváceného do naší postele nepustila, i když to byl můj dům. A jak to, že mi dovolila spát, když jsem měl vážně poraněnou hlavu? Jasně, tvrdil jsem jí, že žádnou sanitku nechci, ale měla ji zavolat bez ohledu na to. Co kdybych se už neprobudil?

Oknem dovnitř proudilo až příliš jasné světlo, téměř slyšitelné, znělo jako troubení houkaček. Přemítal jsem, kolik hodin může být. Vzkročil jsem do chodby obložené borovicovým dřevem a vydal se do koupelny, protože jsem slyšel téct vodu.

Zlehka jsem zaklepal na dveře a následně vzal za kliku. Zrcadlo bylo zamlžené. Pita stála pod stříkající sprchou kávovými zády a zadkem ke mně a do tmavých vlasů si rukama vtírala buď šampon, nebo kondicionér.

„Ahoj,“ vyhrkl jsem, až to vyznělo ostře. V krku jsem měl sucho, jako bych snědl hrst slaných krekrů.

Před nějakými pěti lety, kdy jsme se dali dohromady, by se na mě otočila celá a vystavila na odiv své tělo. Teď ovšem jen

pootočila hlavu a pohlédla na mě úkosem. Přes prsa si položila ruku.

„Takže ses dožil rána,“ prohodila se španělským přízvukem.

„Bylo to o fous,“ podotkl jsem.

„Chceš říct, že s náma teda nepojedeš?“

„Kam?“

„Copak si ze včera nic nepamatuješ?“

To mě vytočilo, ale odpověděl jsem jen: „Kam jedeme?“

„Fakt nevíš?“

„Jinak bych se tě na to neptal.“

„Možná kdybys tolik nepil...“

„Kašli na to.“

Než jsem ale stačil zavřít dveře, pronesla „Isla de las Muñecas“ a pokračovala v mytí vlasů.

2

Ty bláho, já se fakt opil do němoty. Ale v hlavě se mi rozsvítilo, temnota obklopující mé vzpomínky se projasnila a já si začal vybavovat další útržky předchozího večera. Isla de las Muñecas. Ostrov panenek. Právě kvůli tomu nás Jesus s Elizavetou navštívili. Většinu večere jsme probírali podrobnosti exkurze. Dohodli jsme se, že vyrazíme v 10 ráno. Jesus a Elizaveta vyzvednou Peppera, pak se zastaví pro nás. S Pitou pojedeme mým autem za nimi do Xochimilca, odkud se vydáme na dvouhodinovou plavbu na ostrov.

Pepper moderoval pořady na mexickém cestopisném televizním kanále, kde se vysílaly dokumentární filmy a cestovatelské i volnočasové tipy. Hned v začátku své kariéry měl dost kliku, protože získal pravidelnou práci v televizi, kde uváděl

díly o safari, hotelových komplexech, letoviskách a lifestyleových tématech. Postupně se díky tomu celkem proslavil. Ve velkém se to ovšem rozjelo až loni, kdy diváky provedl dokumentem o El Museo De Las Momias neboli Muzeu mumii. Bylo to o tom, že v 19. století po vypuknutí cholery se městský hřbitov v městě Guanajuato zaplňoval tak rychle, že na příbuzné byla uvalena místní daň, kterou museli dodatečně zaplatit, aby těla jejich blízkých zůstala uložena pod zemí. Většina rodin si to nemohla dovolit nebo měla jiné starosti, a tak byla těla exhumována a ta nejzachovalejší z nich uložena v budově. Začátkem 20. století začali podnikaví pracovníci hřbitova kasírovat turisty, kteří se na kosti a mumie chodili dívat, díky čemuž se zrodilo muzeum s více než sty exponáty vysušených lidských mrtvol, včetně obětí vražd, jednoho nebožáka, kterého španělská inkvizice umučila v železné panně, zločinců pohřbených zažíva i dětí, jež byly k věčnému spánku uloženy v rouše světců. Řada z nich byla velmi zachovalá, stále měly neporušené vlasy, obočí i nehty a téměř všem na rtech zamrzl věčný výkřik následkem tvrdnutí jazyka a ochabnutí čelistních svalů, k němuž po smrti dochází.

Z dokumentu se stal obrovský hit, takže Pepper přišel s pokračováním v podobě seriálu nazvaného *Nejděsivější místa v Mexiku*. Tvůrcům cestopisného pořadu se ten nápad zalíbil, a tak Pepperovy kroky následně směřovaly do La Zona del Silencio, tedy Zóny ticha, v pouštní oblasti v Durangu. Ta získala svou přezdívku poté, co selhala zkušební střela vyslaná z americké vojenské základny v Utahu a zřítíla se v mexickém pouštním regionu Mapimí. Raketa nesla dva kontejnery s radioaktivním obsahem. Americké letectvo to tam pak při nákladné operaci dávalo dohromady dlouhé týdny – a z území se stalo něco na způsob Oblasti 51 opředené mýty a městskými legendami o zmutované flóře a fauně, světélkující noční obloze, mimozemšťanech,

magnetických anomáliích, které znemožňovaly rádiový přenos signálu, a bůhví čem ještě.

Pepper od té doby natočil několik dalších dílů seriálu, většínou o strašidelných panských sídlech, léčebnách se zatlučenými okny a tak podobně, ale jeho vysněná štace byl Ostrov panenek. Jenomže ten byl bohužel soukromým majetkem. Majitel nedávno zemřel, hlavní slovo teď měl jeho synovec, a ten Pepperovi a jeho filmovému štábu vstup na ostrov odmítal povolit. Cestopisný televizní kanál s tím neměl problém a i tak udělil s natáčením dokumentu neoficiální souhlas. Pepperovi bylo řečeno, že jestli něco natočí, bude to super, ale pokud ho přitom zatkne policie, bude se televize tvářit, že o ničem nevěděla.

Následně jsem do toho zapojil já s Pitou. Pepper nechtěl na ostrov sám a my vůči televizní společnosti neměli žádné závazky. Celkem jsem se na ten výlet těšil, jenomže pak to před pár dny vyčmuchal Jesus a začal se jak jinak než bouřlivě domáhat, že on i Elizaveta pojedou taky.

Pita už si oplachovala vlasy. Po zádech jí teklo mléčně bílé mýdlo. Zeptal jsem se jí: „Platí, že vyrážíme v deset?“

„Jo,“ odsekla, aniž mi věnovala pohled.

„Kolik je teď?“

„Na přípravu máš půl hodiny.“

Zaúpěl jsem, nebyl jsem si jistý, jestli se stihnu dát dohromady tak rychle.

„Nemusíš s náma jezdit,“ řekla a pootočila se natolik, že jsem ze strany zahlédl její levé ňadro.

„Už jsem to Pepperovi slíbil.“

„Určitě by to pochopil, to s tvou hlavou a tak.“

„A tobě by to nevadilo?“ nadhodil jsem opatrně, trochu jsem se bál, jestli na mě zase nenarafičila nějakou past. Kdybych s ní souhlasil, hned by se toho chytila a obvinila mě, že s ní trávím

málo času, nemám rád jejího bratra nebo něco v tom duchu. Její intrikaření by bylo vlastně docela vtipné, kdyby nebylo pokaždé zaměřené na mě.

„Podle mě by sis měl odpočinout, Jacku,“ prohlásila. „Tak to aspoň vidím já. Ale rozhodnutí je na tobě.“

3

Jesus a spol dorazili o čtyřicet minut později v jeho zbrusu novém Jaguaru X-Type. Ten bourák se k němu hodil: spousta okázalosti, málo obsahu. Protože když si odmyslíme emblém vzpínající se kočky na kapotě a koženo-dřevěný interiér, nezbyde o moc víc než Ford Mondeo s pohonem všech kol. To Jesus asi nevěděl. Zřejmě si auto pořídil, protože se hodilo k image mladého pracháče.

Pita se šla se všemi pozdravit. Měla na sobě šambré košili s ohrnovacími rukávy a ustrížené džínové šortky, ze kterých jí lezla křivka půlek. Já místo toho zamířil do garáže, abych do svého tři roky starého Porsche 911 naložil naše batohy. Parkovalo vedle nepojízdného Chevroletu Monte Carlo z roku 1979. S modelem tohohle bouráku jsem si jako malý hrával v Las Vegas. Tři roky jsem pracoval v autoservisu, abych si na něj našetřil. Když jsem oslavil osmnáctiny a získal závodní licenci, závodil jsem na místních tratích čtyři večery týdně. Pokaždé jsem skončil někde uprostřed nebo na chvostu, ale přesto jsem si získal fanoušky, a to díky svému jménu. Hlasatelům závodů připadalo hrozně vtipné, protože Jack Goff znamená něco jako Hloupý Honza nebo Tupoun, tudíž využili každou příležitost ho zašvelit do reproduktorů a rozjařit tím dav. Brzo mi už nikdo neřekl jinak. Pro všechny jsem byl Tupoun Jack Goff: pro hlasatele, novináře,

fanoušky, zkratka pro kohokoli. Údernost toho slovního spojení a samozřejmě i narážka, kterou obsahovalo, byla až příliš lákavá, aby ho člověk ponechal nevyřčené.

V monte carlu jsem pro sebe šachovnicovou vlajku nikdy neurval, ale bylo to moje první závodní auto a já s ním měl spojené své nejkrásnější vzpomínky. Proto jsem tu kraksnu před pár měsíci koupil, chtěl jsem ji uvést do původního stavu. Abych se měl čím zabírat a nějak vyplnil své dny, poté co jsem závodění pověsil na hřebík.

Usedl jsem za volant porsche, rozjel se po příjezdové cestě a zastavil až těsně u čumáku jaguara. Elizaveta na sedadle spolujezdce, s tváří skrytou pod velkým slamákem a slunečními brýlemi, se zazubila a zamávala mi, což jsem opětoval. Jesus měl stažené okýnko, loket vystrčený ven a povídal si se svou sestrou. Vlasy měl jako vždy dokonale upravené, po stranách krátké, nahore sčesané doleva a uhlazené dozadu. Jeho tvář zdobily letecké sluneční brýle a jednodenní strniště, které mu nepochybně připadalo stylové. Kvůli slunci, které se opíralo do čelního skla, jsem neviděl Peppera na zadním sedadle, a tak jsem uvažoval, že ho zajdu pozdravit, ale vtom Jesus s Pitou skončili rozpravu.

Jesus mě vzal konečně na vědomí, ušklíbl se na mě a zatroubil. Stiskl jsem volant o něco pevněji a nechápal, proč jsem se rozhodl jet. Ale neměl jsem příliš na výběr. Jak jsem už vysvětloval Pitě, slíbil jsem to přece Pepperovi. Nebylo by to nic jiného než vykrucování, kdybych se teď na něco vymluvil, tím spíš, že hlava mě už nijak zvlášť nebolela. Popravdě mě mnohem víc trápila moje kovovina než ten šrám. Připadal jsem si těžkopádný, letargický, na dně – ale jednodenní výlet asi zvládnou. Navíc, bez ohledu na Jesovu společnost mě neblaze proslulý Ostrov panenek dost lákal.

Jesus ohulil jakýsi mexický song a s dunícemi basy vycouval na ulici, kde se smykem otočil a vyrazil. Pita si nastoupila do porsche vedle mě.

Po pár minutách jízdy si začala něco broukat. Husté vlnité vlasy si stáhla do culíku, aby jí nepadaly do obličeje s dokonalými vznešenými rysy. Ty její dlouhé řasy a zelenohnědé oči (podle ní ovšem byly oříškové), rovný nos, kterého by si člověk málem ani nevšiml, což je v případě nosů výhoda, rty plné spíše rozpustilým než našpuleným způsobem, vystouplé lícní kosti a jemně zablená brada...

Broukání se přeměnilo na slova španělské písničky, kterou jsem znal z rádia. Tiše si zpívala tím svým chraplákem.

„Co je?“ zeptal jsem se jí.

Pohlédla na mě. „Jak to myslíš?“

„Máš dobrou náladu.“

„Je to snad zakázaný?“

„No já jen... O čem jste to s Bohem mluvili?“

„Neříkej mu tak.“

„Před ním to nedělám.“

„On ti říká Jacku.“

Tím myslela, že mě její bratr neoslovuje příjmením. A měla pravdu, opravdu to nedělal. Aspoň ne přede mnou. „O čem jste se s bráchou bavili?“ vyzvídala jsem.

„O ničem.“

„Kecali jste spolu aspoň pět minut.“

„Je to můj bratr, Jacku. Prostě jsme si jen tak povídali.“

„O počasí? O tomhle výletu?“

„Záleží na tom?“

„Jen se ptám.“

„Ale zní to, jako bychom konspirovali nějaké spiknutí nebo co.“

Neopravil jsem ji. Občas se jí některá slova trochu nebo úplně pletla. Ale patvar „konspirovali“ jsem od ní tedy slyšel prvně.

„A co Pepper?“ změnil jsem téma.

„Nemůže se dočkat.“

„Pořád ještě s tebou chce udělat rozhovor?“

„Jo, na lodi mi dá text, který se mám naučit. Chce, abys něco řekl i ty.“

„Mě před kameru nedostane.“

„Dost mu na tom záleží.“

„Proč nepoprosí Jesuse?“

„Protože toho všichni znají.“

„A mě ne?“

„Už nejsme v Americe, Jacku,“ namítla. „Já mluvím o Mexiku. A tady lidi znají bráchu. Ne tebe.“

Měla pravdu. V téhle zemi jsem vybočoval jen svou bílou pleť a tím, jak jsem vysoký. Právě kvůli vidině anonymity jsem sem původně zatoužil přestěhovat. Ale i tak vzniklo kolem toho, že jsem přestal závodit, docela haló a já si dovedl představit, že kdyby se kopie Pepperovy epizody o „Ostrovu panenek“ dostala do spárů sportovní televizní stanice ESPN, odvysílali by sestřih s titulkem: „Nadějný závodník série NASCAR Jack Goff se dal v mexické televizi na vyšetřování paranormálních jevů.“

„Já na kameru nic říkat nebudu,“ trval jsem si na svém.

Jesus zastavil na červenou. Zabrzdil jsem vedle něj. Civěl jsem před sebe do prázdna, v hlavě jsem si procházel, kudy Xochimilcem pojeďu, ale najednou jsem uslyšel, jak motor jaguara túruje.

Podíval jsem se své přítelkyni přes rameno a uviděl, jak se na mě Jesus šklebí. Vytúroval motor ještě hlasitěji a déle.

„To snad nemyslí vážně,“ ucedil jsem.

„Ne abys s ním závodil,“ pohrozila mi Pita.

„Namažu si ho na chleba,“ uculil jsem se pod vousy.

Jesus dupal na plyn, takže jeho jaguar začal brumlat jako krutopřísný sporták.

Sešlápl jsem spojku, zařadil jsem a roztočil motor porsche na 5 000 otáček za minutu.

„Jacku!“ zajechla přes ten randál Pita. „Opovaž se!“

„Silnice je prázdná.“

„Jacku...!“

Jesus vystartoval dřív, než naskočila zelená. Prudce jsem spojku pustil a sešlápl ji. Pneumatiky zaskřípaly, otáčky vyletěly za červenou čáru. Hlava mi šklubla dozadu. Jesus měl přede mnou náskok o délku blatníku, ale stačilo přeřadit na dvojku a dohnal jsem ho.

Při třetím stupni jsme jeli vyrovnaně. Z toho jsem si nic nedělal, věděl jsem totiž, že ho předjedu, jakmile přeřadím na čtyřku.

A přesně to se i stalo, jakmile jsme oba zařadili vysoký rychlostní stupeň, hravě jsem ho předjel o délku auta.

„Zpomal!“ prosila mě Pita.

Vzhledem k tomu, že jsem jel sto čtyřicítkou v oblasti, kde byla povolena maximálně šedesátka, a už jsem měl před Jesusem náskok dvě délky, uznal jsem, že víc si dokazovat nepotřebuji. Sundal jsem nohu z plynu.

Jenže on to nevzdal a prosívištěl kolem mě jako namydlený blesk. „To je ale hajzlík,“ zavrčel jsem a znova to osolil.

„Jacku!“ zaúpěla Pita.

Blížili jsme se k nájezdu na dálnici, která vedla z východu na západ středem hlavního města. Jesus se tam bez zpomalení vyřít. Udělal jsem totéž.

Přes řev plochého šestiválce dál vřískala i Pita, až na to, že teď už zněla spíš vyděšeně než našťavaně a jekot prokládala výkřiky „Zastav!“ a „Vždyť nás zabiješ!“ Ale já už nemohl couvnout. Ne, dokud toho pozéra neusměrním.

Jesus i já jsme se zařadili do levého pruhu a předjížděli jsme ostatní rychlostí víc než sto šedesát kilometrů za hodinu. Přilepil jsem se mu na zadek a svištěl v závětrí za ním.

Uhnul jsem mírně doprava, abych viděl dopředu a v nestřežené chvíli ho předjel, ale vtom jsem si všiml, že jedno z aut, kolem kterého jsme se prohnali, má nahoře světla a na boku nápis „Policía“.

Vzápětí se policajti zařadili do levého pruhu za mě, sirény kvílely.

„Jacku, musíš zastavit! Jinak nás zavřou! Zastav! Jacku!“

Jesus předjel červený sedan před sebou a znovu se zařadil do levého pruhu. Držel jsem se za ním ještě nějakých pět set metrů a přitom minul několik dalších vozidel.

„Jacku!“ Pita už v podstatě skučela. „Prosím tě!“

A já se podvolil.

Řítil jsem se zrovna po vzdálenější straně nadjezdu, mrknul jsem do bočního zrcátka a policejní auto neviděl, tak jsem dupl na brzdu a za zvuku jalového troubení a blikání dálkových světel se vmáčkl do pravého pruhu mezi dva tahače s návěsem.

O několik dlouhých vteřin později kolem mě prosvištěli policajti a netušili, která bije.

Teď už to je Jesusův problém.

4

Když jsme o hodinu později dorazili do Xochimilca, řídil jsem se cedulemi s nápisem „los embarcaderos“, mola, a pokračoval do Cuemanca, na jedno z devíti míst, odkud se dalo dostat do starodávné soustavy aztéckých kanálů. Tam jsme měli domluvený sraz. Zaparkoval jsem na rušném parkovišti, vyndal z kufru porsche naše batohy a podal Pitě ten její. Beze slova ho popadla a vyrazila k pásu zchátralých budov, které parkoviště oddělovaly od nábřeží. Já se ve svém batohu chvíli přehraboval, kontroloval jsem skromný obsah. Nebylo to potřeba. Věděl jsem, co jsem si zabalil. Ale potřebovali jsme s Pitou každý chvíli o samotě.

Jen co jsme vyklouzli těm policajtům, spustila a ječela na mě deset minut v kuse směskou angličtiny a španělštiny, že prý mi

přeskočilo, že jsem je málem zabil, to vše jen kvůli mému egu. Nehádal jsem se s ní. Měla pravdu. Závodit s někým v ulicích města bylo pitomé a bezohledné. Proto jsem její tirádu vyslechl s neochvějným klidem, čímž jsem ji zřejmě popudil ještě víc. Nakonec se tím hysterickým výstupem vyčerpala a zavolala Jesu-sovi na mobil. Ukázalo se, že musel zastavit a policajty uplatit. Žádné další podrobnosti jsem nezachytil a Pita se mnou poté, co zavěsila, odmítala mluvit, natož cokoli rozebírat.

Dopadlo to nicméně přesně tak, jak jsem očekával. Byli jsme zkrátka v Mexiku, kde se dali koupit prakticky všichni policajti. Někteří úplatky aktivně vyhledávali. Na vlastní kůži jsem to pocítil hned první týden po přistěhování. Na jednom prázdném úseku silnice mě zastavil policista s tím, že jsem překročil rychlost, což nebyla pravda. Sebral mi „do zástavy“ řidičák a prý mi ho buď na místě vrátí, zaplatím-li mu sto padesát amerických dolarů, anebo s ním můžu jet na policejní stanici, kde už po mně budou chtít dvě stě padesát. Zjevně na mě ušil boudu, což mě rozlítlo, a proto jsem se pokusil z jeho psací podložky svůj řidičák sebrat. Obvinil mě, že jsem *aggressivo*, a pokutu zdvojnásobil. Dál jsme se dohadovali, ale já to nakonec vzdal. Zaplatil jsem mu sto šedesát – neboli všechno, co jsem u sebe měl –, což policista s nezměrnou radostí přijal.

Zabouchl jsem kufr auta, hodil si na rameno batoh a zamířil do přístaviště.

5

Po dřevěné promenádě podél kanálu proudily davy a panovala tam všeobecně slavnostní atmosféra. Kam až jsem dohlédl, lemovaly břeh čluny připomínající gondoly zvané *trajineras*. Většina

z nich si co do rozměrů nezahládala s velkou dodávkou, byly opatřené střechou skýtající stín, otevřenými okny a stoly i židlemi, kde jste si mohli sníst svačinu. Byly vyvedené v pestré škále barev, bohatě zdobené a z nějakého důvodu nesly ženská jména.

Očima jsem pročesával dav a hledal Pitu. Přes všechny ty tmavovlasé hlavy jsem toho moc neviděl, takže jsem nezahlédl ani ji. Nijak zvlášť mě to netrápilo. Měl jsem u sebe mobil. Dřív nebo později ji najdu, a když ne, můžu jí zavolat, nebo ona mně.

Vydal jsem se na promenádu. Stánkaři na mě pokřikovali a vnucovali mi zboží, které tvořilo všechno možné od řemeslných výrobků a triček až po vyšívání oděvy, ložní prádlo a další suvenýry.

Pověsil se na mě jeden pouliční prodavač. Byl malý a tukem obalené tělo halil do bílých kalhot i košile. S úsměvem se zeptal, co hledám.

„Kamarády,“ odpověděl jsem.

„Chtěla hodinky? Rolex? Chtěla rolexky?“

„Ne, díky.“

„Co pán chtěla? Marihuanu? Prášky? Seženu všechno.“

Zavrtěl jsem hlavou a odtáhl se od něj.

„Hej!“ křikl na mě. „Holky? Chtěla pán holky? Dám moje sestra! Levně!“

O nějakých padesát metrů dál jsem natrefil na dvě postarší dámy, které prodávaly tamales zabalené v banánových listech. Uvědomil jsem si, že jsem od rána nic nejedl, a dvě jsem si koupil, jedno s kuřecím a salsou, druhé se zapékanými fazolemi.

Našel jsem si lavičku, posadil se na ni a pustil se do jídla. Na životě v Mexiku je podle mě jedna z nejlepších věcí počasí a právě jídlo. Skoro celý rok bylo jarně s nulovou vlhkostí a do mastného jídla, které se prodávalo na ulici, snad přidávali pervitin nebo co, protože bylo vysloveně návykové.

Poslední sousto druhého tamales jsem věnoval zblešenému voříškovi, který na mě celou dobu hladově zíral, a uvažoval jsem,

že si zajdu pro třetí, když vtom mě zmerčil ten pouliční prodejce, co se mi pokusil prodat svou vlastní sestru, a přišel za mnou.

„Ty můj člověk!“ zvolal a posadil se vedle mě. „Jaké je tamale? Dobré, že jo? Ty ráda mexické jídlo?“

„Nejsem turista,“ ohradil jsem se. „Já tady žiju.“

„Ty tady žije? Kde?“

Nechtěl jsem prozradit, v jaké čtvrti hlavního města bydlím, protože patřila k těm dražším, takže jsem jen obecně zmínil městskou část.

„A co děláš?“ zeptal se.

„Poslyšte, já od vás nic nekoupím.“

Usmál se. „To nevádí. Nevadí. Ale kde tvoje kamarádi? Možná oni koupila hodinky? Mám taky Cartiera. Cokoli chtěla.“

Vstal jsem a pokračoval dál po promenádě. Šmelinář mě dohnal.

„Takže s kamarády na výlet po kanálech, hm?“ nadhodil. „Potřebovala loď? Udělám dobrá cena.“

„Kamarád už nám nějakou objednal.“

„Tvoje kamarád, jo?“ Připadalo mi, že se na mě dívá, jako by mi nevěřil nebo jako bych se ho snažil zbavit, což byla pravda.

„Jo, můj kamarád. Bude natáčet ten ostrov s panenkama. Všechno už zařídil. Loď. Lístky. Nic nepotřebujeme.“

„Ty jela Isla de las Muñecas?“ podivil se.

Došlo mi, že jsem toho prozradil příliš, a chystal jsem se toho dotěru ignorovat a jít dál, ale on se zatvářil tak, že jsem chtěl nechtě zastavit. Nebyl jsem si jistý, jestli vypadal vyděšeně, nebo naštvaně.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Ty jela Isla de las Muñecas?“ zopakoval.

„Ne,“ odsekl jsem. „Nejedeme přímo na ten ostrov. Jen se pojedeme kolem.“ Prstem jsem vykroužil elipsu. „Uděláme pár záběhů a vrátíme se. Jsme jen turisté, jasný?“ Chtěl jsem vykročit, ale on mě rukou pevně popadl za zápěstí.

„Nejezdila tam.“

„Pusťte mě.“

Kolemjdoucí si nás měřili zvědavými pohledy a já už začínal být trochu naštvaný. Pokusil jsem se z jeho sevření vyprostit. Ale on nepustil.

„Proč tam natáčela?“

„Pusťte mě.“

„Proč tam natáčela?“

„Naposledy vás varuju.“

„Ty jela,“ vyhrkl a ztišil hlas do výhružného šepotu, „a zemřela.“

Zíral jsem na toho chlápka a uvažoval jsem, jestli mu náhodou nestraší ve věži. Na čele mu vyrazil pot. Veškerá bodrost vzala za své, teď se tvářil vystresovaně. Vpíjel se do mě svýma černýma očima.

Zazvonil mi mobil a prchavý okamžik vzal za své. Vytrhl jsem se mu a vytáhl telefon z kapsy.

„No?“ řekl jsem a dal se znovu do pohybu, abych splynul s davem na promenádě.

„Kde jsi?“ Byla to Pita.

„Zrovna jsem si dával jídlo.“

„Všichni na tebe čekají.“

„Oni už jsou tady? Kde? Nevěděl jsem, kam jsi šla.“

„Asi čtyři sta metrů východně od místa, kde jsme zaparkovali. Uvidíš restauraci se zelenou markýzou. *Trajinera* čeká přímo před ní.“

„Za chvíli jsem tam.“

Zavěsili jsme.

Když jsem si cpal telefon zpátky do kapsy, ohlédl jsem se a čekal, že na mě bude zírat ten magor.

Ale byl pryč.

1950

1

María Diazová se narodila předčasně ve třicátém druhém týdnu akutním císařským řezem. Vážila kilo sedmdesát. Prošla všemi klasickými testy a byla pokládána za naprosto zdravé dítě. Když jí však bylo sedm dní, prudce jí stoupl tep. Rodiče spěchali zpátky do nemocnice, kde dívka během následujících dvanácti hodin prodělala dvaadvacet záchvatů. Epilepsie tehdy ještě nebyla úplně prozkoumaná, pediatr proto usoudil, že prodělala krvácení do mozku, a suverénně rodičům sdělil, že dcera nepřežije noc.

Teď byly Maríi čtyři roky. O tom, co se odehrálo během pohnutého prvního týdne jejího života, samozřejmě nic nevěděla. Jak už to u čtyřletých dětí chodí, dívčino povědomí se z velké části omezovalo na bezprostřední okolí, které zahrnovalo její dům a ulici před ním.

Právě teď María stála před policí v pokojíku s hračkami a rozmýšlela, které panenky se zúčastní jejího dopoledního čajového dýchánku. Její první volbou byla Angela v krajkových modrých šatech a čepečku. Byla to mrkácí panna, což znamenalo, že ji María večer před usnutím musela kolébat v náručí, dokud se jí nezavřela víčka. Holčička panenku opatrně přenesla ke stolečku

a posadila ji na židličku. Ta se však sesunula dopředu a těžkou gumovou hlavičkou třískla o desku stolku. „Spát už nebudeme,“ pokárala ji María a narovnala ji zpět do sedu. Počkala, dokud si nebyla jistá, že se Angela znovu nepohne. Spokojeně se otočila k polici. Její pohled opětovalo osm panenek, ale u stolku zbývala jen dvě volná místa. Po krátké úvaze María zvolila panenku Magic Lips, která při stisknutí pohybovala rty, a tak jí říkala Pusinka. Pusinka na sobě měla růžové šaty s lemem ze třpytivé síťoviny a doširoka se usmívala, takže jí byly vidět přední tři zuby, což znamenalo, že je veselá. Když byla smutná, sevřela rty a rozplakala se.

Protože se holčičce nechtělo chodit ke stolku natřikrát, popadla zároveň i médu, který měl oblečený pouze svetřík meruňkové barvy. Sice to byl plyšák, ne panenka, ale měl kamarádkou povahu a vycházel s každým.

Pusinku posadila ke stolku nalevo od Angely a médu napravo. Byli lépe vychovaní a ani jeden z nich se nepokusil svévolně usnout. María spokojeně popošla k truhle v rohu a prohrabávala se hračkami, aby našla potřebné podšálky, hrnečky a konvici. Prostřela stůl a prohlásila: „Všem vám děkuji, že jste přišli na můj dýchánek. Kdo si dá čaj?“

„Já!“ zvolala Angela, i když ve skutečnosti to vysokým hlasem zašvitořila María.

„Tady máš, Angelo,“ opáčila dívenka, sotva se vrátila k běžnému tónu hostitelky, a nalila jí do šálku pomyslný čaj. „Kdo dál?“ zeptala se.

„Já!“ přihlásila se Pusinka.

„Ty máš dneska ale dobrou náladu, Pusinko,“ prohodila María a nalila jí do hrnečku čaj.

„Chci dortík,“ oznámila Angela.

„Žádné nemám.“

„Nemohla bys nějaké upéct?“

María pohlédla na růžový sporák u zdi a prohodila: „No, možná. Ale ještě musím nalít čaj méďovi, že jo, méďo?“

„To bych rád.“

Naplnila mu šálek.

„Dala bys mi do něj med?“ zeptal se.

„Mám jenom cukr. Nevadí?“

„Vůbec ne.“

Zvedla pomyslnou kostku cukru a hodila mu ji do hrnečku.

„Chci dortik!“ domáhala se Angela.

María si povzdechla a vydala se k troubě. Otočila několika knoflíky a sdělila: „Tak dobrá, už se pečou.“

Vrátila se ke stolku, posadila se naproti Angele, nalila si šálek čaje a zvedla ho k ústům. „A jéje. Je hrozně horký. Radši buďte opatrní, ať se...“

Větu však nedokončila.

2

Mariina matka k ní poklekla a tvářila se ustaraně. María zamrkala, pomalu a otupěle, jako kočka, která zrovna dostala najíst. Kdy maminka přišla? Že by se i ona chtěla zúčastnit čajového dýchánku? Něco jí říkala. „Odpověz, Maríó,“ nabádala ji. „Jsi v pořádku? Slyšíš mě?“

„Pořádám čajový dýchánek, mami,“ vysvětlila.

„To vidím, miláčku. Ale na cos právě teď myslela?“

María se zamračila. „Že je ten čaj horký.“

„Na nic jiného?“

Holčička přikývla. „Proč?“

„Když jsem do pokoje přišla, neodpovídala jsi. Zírala jsi do prázdna.“

„Přemýšlela jsem nad tím, že je čaj horký.“

„Nic víc?“

„Ne.“

Zdálo se, že se matce ulevilo, a objala ji.

„Zůstaneš tu na čajový dýchánek?“ zahuhňala jí María do ramene.

Matka ji pustila. „Ne, zlatíčko. Jdeme obědvat. Udělala jsem tortilly.“

„Tortilly mám moc ráda.“

„Tak se pojďme najíst.“

„Ale co můj dýchánek?“

„Dokončíš ho později. Panenky ti to určitě odpustí.“

„Angela možná ne. Ta čeká nerada.“

„To už patří k dobrému vychování každé malé slečny. Musí se zkrátka naučit trpělivosti.“

„Angelo,“ pověděla jí María, „musíš být trpělivá.“

Angela na ni upřeně hleděla.

„Buď tady hodná, dokud budu pryč,“ dodala. Pak se s matkou vydala z pokojíku do kuchyně, aby se naobědvala.